

Αὐτὰ ἔλεγε, ὄλος χάρι,
 Ἐπὶ τὴν ὡραίαν ἀδερφήν του
 Ὁ Ἀλέκος, μὲ καμάρι
 Ἐάν γυρίζαν ἐς τὸ χωριὸν,
 Ποῦ ἡ μάνα ἡ φτωχή του
 Τόσα χρόνια καρτεροῦσε
 Τέτοια κόρη, τέτοιο γυιό!

Τρέχει τ' ἄλογο ὡς τόσο,
 Ἐάν ἀέρας λὲς πετάει,
 Μὰ γιὰ κείνους τάχα πόσο
 Πόσο φαίνεται ἀργά
 Τὸ φτωχὸ νὰ περπατάη!
 Ἄχ! ἔμπρὸς τὴν καρδιά που τρέχει
 Ὅλα περπατοῦν σιγά!..

Ναί, ἀλήθεια, τόσους χρόνους
 Εἶχε χάσει τὰ παιδιὰ της,
 Ποῦ ἀπ' τῆς φτώχειας της τοὺς πόνους
 Τάχε στείλει μακριά!
 Μὰ ἐς τὴν μητρικὴ ἀγκαλιά της
 Τώρα πάλι θὰ νὰ σφίξῃ
 Τὰ τρισπόθητα παιδιὰ!

Αἶ! παιδιὰ μου μὴ γελάτε
 Εἰς αὐτὴ τὴν ἱστορίαν...
 Ὅταν φύγετε καὶ πάτε
 Καὶ σεῖς εἰς τὴν ξενιτειὰ
 Θὰ ἰδῆτε τὴν πικρίαν
 Ποῦ περνοῦν μακριὰ Ἐάν εἶνε
 Ἀπ' τὴ μάνα τὰ παιδιὰ!

Π. Κ. Α.